

Sajátságos imázsépítés

VISSZHANG - LVII. évfolyam, 46. szám, 2013. november 15.

Minden ország polgárai büszkék arra, ha munkájukkal, teljesítményükkel sikert aratnak, ha barátaik elismerően nyilatkoznak róluk. Ugyanez vonatkozik az országra is: hihetetlenül rossz érzéssel tölt el bennünket, ha hazánkról, a magyarságról elmarasztalóan írnak a külföldi lapok és a demokratikus világ politikusai. Ha a külföldi negatív vélekedések nagyobb méreteket öltenek, minden hazánkat érintő döntést befolyásolhatnak: gazdasági kapcsolatainkat, a külföldi cégek hazánkban történő letelepedését, a magyar áruk exportját és kulturális elismertségünket is. Kormányaink sok hibát követtek el a XIX. és a XX. században. Az elmarasztaló véleményeket némiképp kompenzálták a kultúra, a tudomány terén elért eredményeink. Igaz, hogy ehhez létszámuk alapján nagyobb mértékben járultak hozzá a kivándorolt és itthon maradt, majd elpusztított zsidó származású polgártársaink. Az '56-os forradalommal azonban megtépázott hitelünket csaknem teljesen helyreállítottuk. Jómagam nem értek egyet azzal a vélekedéssel, hogy a rendszerváltozásban népünknek nem volt szerepe, és azt kizárólag a nagyhatalmak egyezségének köszönhetjük. Alig hihető, hogy ez megtörtént volna bilincseink fokozatos lazítása, az egyre erősödő rendszerellenesség, a nagyobb szabadságra, a demokráciára való törekvés nélkül.

Hitelünk erősítése és rombolása érdekében ma is sok mindent tehetünk. A hazánkról kialakított nézetekben meghatározó szerepet a nagy nyilvánosság előtt megszólaló politikusok és a médiamunkások játszanak. Ma már minden itthon elhangzott vagy leírt szóról azonnal értesülhetnek az érintett személyek, a hazánk történései iránt érdeklődő EU-politikusok és nyugati újságírók. E sorok írója már számtalan írásban próbálta – minden eredmény nélkül – meggyőzni a kormánypolitikusokat, hogy szüntessék már be a Nyugat, az EU elleni teljesen fölösleges szabadságharcot, a nyugati világ véleményformálóit érintő elmarasztalásokat.

A jobboldali sajtóban és a konzervatív körökben gyakran felvetik a kérdést: mi lehet az oka a meg nem szűnő támadásoknak, a nyugati média erős hangvételi kritikájának? Hiszen szélsőséges mozgalmak Nyugaton is szép számmal találhatók. Legújabbban a svéd közszolgálati tévé készített rólunk elmarasztaló filmet, amelyet sajátságosan éppen október 23-án sugároztak. Az ember elvárta volna, hogy az európai történelemben kiemelkedő esemény évfordulóján elsősorban a magyarság áldozatáról szóljanak. És talán arról is, hogy 56-os forradalmunk milyen szerepet játszott a kommunizmus világméretű visszaszorításában. Amennyiben bírálni kívánták a kormány politikáját, a hazai szélsőséges mozgalmakat, erre bőven találhattak volna alkalmat más időpontokban is. Nem ezt tették, lelkük rajta.

A kormány túl gyors és a nyugati vélekedések szerint antidemokratikus törvénykezése, a Fidesz hatalmának bebetonozását szolgáló intézkedések biztosan hozzájárultak a 2010 után fokozatosan kialakuló és ma már elképesztő méreteket öltő negatív vélekedések megszületéséhez. Egy tényezőről, a jobboldali újságírók hangvételének szerepéről azonban alig esik és esett szó. Jómagam már jóval a 2010-es hatalomátvétel előtt rámutattam arra, hogy a nyugati politikusokat, tudósítókat, publicistákat illető durva jelzők milyen kárt okoznak az újságíró által támogatott pártnak – és ha 2010-ben megnyeri a választást, akkor az új kormánynak és ezáltal az országnak is. Feltettem a kérdést: „Mit szól ehhez Orbán Viktor?” (*Népszabadság*, 2004. augusztus 26). Nem értettem, és most sem értem, hogy ha a jobboldali sajtó úgy érzi, hogy a külföldi médiában megjelent állítások a tényekkel diszharmóniában vannak, miért nem próbálja azokat tényszerűen cáfolni, az igazságot kibontani.

A nyugati médiamunkások támadásának legújabb gyöngyszeme a Magyarországon akkreditált külföldi tudósítókat tömörítő szervezetnek címzett, válogatott jelzőkkel dekorált (a kollegákat szarevésre biztató és

a női nemi szervbe küldő) levél (*Népszabadság*, október 30.). Csak azt nem tudom, mit vár el a levél írója és az őt alkalmazó lapkiadó az ilyen hangnemű üzenettől. Mi a véleménye erről a magukat a legigazibb hazafinak tartó, a nemzeti értékeket hangsúlyozó és védő Békemenet-szervezőknek? Nem kellene az ilyen hangnem és stílus ellen egy felvonulást szervezniük? Mi a véleménye az ilyen megfogalmazásról a konzervatív értelmiségnek és a magát konzervatív, keresztény szellemiségűnek valló Fidesznek? Vagy a Kereszténydemokrata Pártnak? Talán csak nem azt gondolják, hogy ilyen undorító fogalmazványokkal fogjuk a nyugati közvélemény támogatását, jóindulatát megszerezni?

(A szerző akadémikus, a Nemzeti Kör tagja)